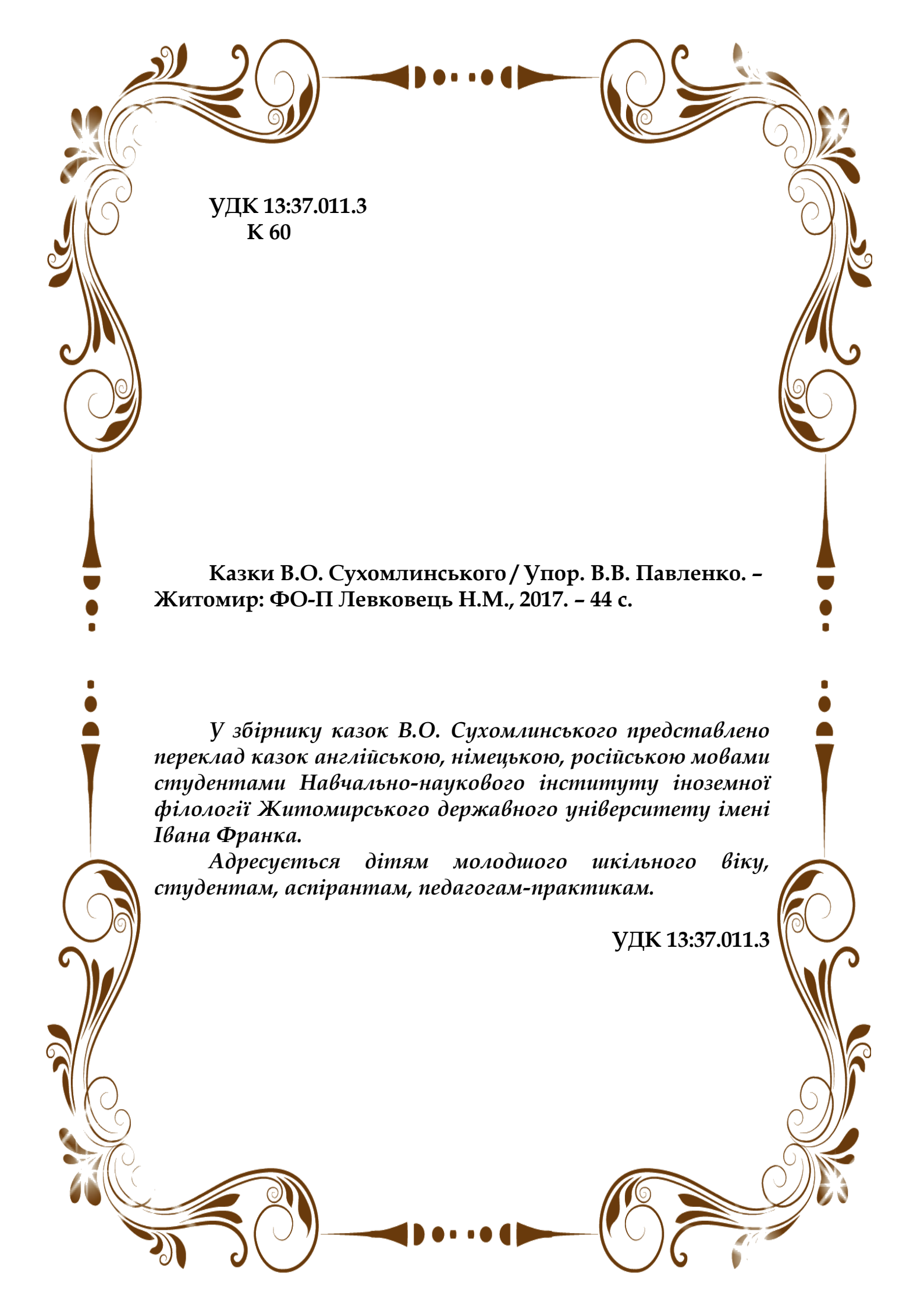

Казки
В.О. Сухомлинського

Житомир
2017

УДК 13:37.011.3
К 60

Казки В.О. Сухомлинського / Упор. В.В. Павленко. –
Житомир: ФО-П Левковець Н.М., 2017. – 44 с.

У збірнику казок В.О. Сухомлинського представлено переклад казок англійською, німецькою, російською мовами студентами Навчально-наукового інституту іноземної філології Житомирського державного університету імені Івана Франка.

Адресується дітям молодшого шкільного віку, студентам, аспірантам, педагогам-практикам.

УДК 13:37.011.3

ЗМІСТ

Шматочок літа	5
<i>A piece of summer (переклад Телешман А.)</i>	5
Важко бути людиною.....	6
<i>It's hard to be a human being (переклад Тарасюк Дар'ї)</i>	7
Найледачіший у світі кіт.....	8
<i>The laziest cat in the world (переклад Скабицької Анастасії)</i>	8
Суниці для Наталі.....	9
<i>Erdbeeren für Natalie (Переклад Рудої Ольги)</i>	9
<i>Berries for Natalia (переклад Огійчук Вікторії)</i>	10
Дідусь і Смерть.....	11
<i>Der Opa und der Tod (переклад Соколової Анастасії)</i>	11
<i>The old man and the Death (переклад Турчин Ірини)</i>	12
Квітка сонця.....	13
<i>Die Blume der Sonne (переклад Невмержицької Оксани)</i>	13
<i>The Sunflower (переклад Димитриєнко Єлизавети)</i>	14
Найласкавіші руки.....	14
<i>Die zärtlichsten Hände (переклад Налапко Світлани)</i>	15
Списав задачу.....	16
<i>Kopiert Aufgabe (переклад Мякушко Наталії)</i>	16
Пелюстка і квітка.....	17
<i>Lepесток и цвeток (переклад Конопли Марини)</i>	18
<i>Petal and flower (переклад Конопли Марини)</i>	18
<i>Blütenblatt und Blume (переклад Драйчук Анастасії)</i>	19
Борщ із скибкою свіжого хліба.....	20
<i>Borsch With a Loaf of Fresh Bread (переклад Андрійчук Катерини)</i>	20
Соловей і жук.....	21
<i>Nachtigall und Käfer (переклад Мудрієвської Анастасії)</i>	22
<i>The Nightingale and the Beetle (переклад Калько Ольги)</i>	22
Яблуко в осінньому саду.....	23
<i>Der Apfel im herbstlichen Garten (переклад Гнатюк Катерини)</i>	24

Добре слово.....	25
<i>A Good wish</i> (переклад Зрайченко Поліни)	26
<i>Gutes Wort</i> (переклад Лавченчук Тетяни)	27
Лижі й ковзани.....	28
<i>Skis and skates</i> (переклад Пилипенко Анни)	28
Лялька під дощем.....	29
<i>Puppe im Regen</i> (переклад Мельниченко Євгенія)	30
Весна.....	30
<i>Spring</i> (переклад Мельник Інни).....	31
Іменинний обід.....	32
<i>The Birthday Dinner</i> (переклад Білик Тетяни)	33
А серце тобі нічого не наказало?.....	33
<i>Didn't the heart tell you anything?</i> (переклад Дшилевої Олександри)	34
Маленький гвинтик.....	34
<i>A SMALL SCREW</i> (переклад Бахілової Аліни).....	35
Сива волосина.....	36
<i>A grey hair</i> (переклад Войтович Діани)	36
Врятував сонечко.....	37
<i>Saved a Ladybird</i> (переклад Копиці Ілони)	37
Дивний мисливець.....	38
<i>Strange hunter</i> (переклад Ганченко Дар'ї)	38
Покинуте кошеня.....	39
<i>Abandoned kitten</i> (переклад Панасюк Інни)	39
Дід Осінник.....	40
<i>An old man called Osinnyk</i> (переклад Зеленського Михайла)	40
<i>Opa genannt Herbstmensch</i> (переклад Ющенко Сергія)	41
Осінні сні клена.....	41
<i>The autumn maple's dreams</i> (переклад Зеленського Михайла)	42
Гаряча квітка.....	42
<i>Hot flower</i> (переклад Зеленського Михайла).....	43

Шматочок літа

Лариса встала на світанку, пішла в сад. Мати сказала, що пора з осінню прощатися: скоро випаде сніг, закрутить віхола. Вночі ходитиме під вікнами Дід Мороз, дихатиме крижаним холодом, від якого замерзатимуть вікна.

У саду було порожньо й тихо. Листя з дерев давно опало. Вітер гойдав голі віти. Під деревами лежало сухе листя. Воно тихо шелестіло під ногами.

Коли це серед сірого листя Лариса побачила велике рожеве яблуко. Мабуть, воно щойно впало, бо ціле було й свіже.

Дівчина зраділа. Вхопила яблуко, глянула навколо і відчула, немовби в саду стало світліше й затишніше. Може, то здалося Ларисі, а може, й справді було: десь загув джміль.

З яблуком у руках Лариса пішла до хати. Вона поклала його на столі й сказала мамі:

– Це шматочок літа. Хай лежить воно тут до весни. Мама всміхнулась.

Яблуко так і лежало на столі. Велике, рожеве, свіже, немовби щойно із дерева. Надворі мороз, хуртовина, а воно лежить на столі. Хто зайде до хати, гляне на яблуко й усміхнеться.

A piece of summer

(переклад Телешман А.)

Larissa got up at dawn and went to the garden. Her mother said that it was high time to say goodbye to autumn. Soon there will be a snowfall and a snowstorm. Santa Claus will be passing near the windows at night. He will be breathing by icy cold, and therefore the windows will freeze.

The garden was bare and still, and the trees were bare. The wind was rocking the bare branches and there were the dry leaves under the trees. They were softly rustling under the feet.

Suddenly Larissa saw a big pink apple lying on the grey leaves. It may just have fallen down because it was undamaged and fresh.

The girl was excited. She grabbed the apple, looked around and felt as if the garden were lighter and cozier. Larissa

might have imagined it really was, but she heard the bumblebees' buzz.

Larissa came back home with the apple in her hands. She put it on the table and said to her mother:

«It is a piece of summer. Let it be here until spring»

Her mother smiled.

The apple was placed on the table. It was still a big, pink, fresh apple as if it had just been picked from the tree. Soon it will be snowy and the blizzards will cover the earth. But the apple will be lying on the table and everybody entering the house will smile looking at this apple.

Важко бути людиною

Діти поверталися з лісу. Вони сьогодні ходили в далекий похід. Шлях додому пролягав через невеликий хутірець, що лежав у долині за кілька кілометрів до села. Втовлені, знесилені діти ледве дійшли до хутірця. Зайшли в крайню хату, попросили води. З хати вийшла жінка, за нею вибіг маленький хлопчик. Жінка витягла з колодязя води, поставила на стіл серед двору, а сама пішла до хати. Діти напилися, відпочили на траві. Де ї узялися сили. Відійшли на кілометр від хутірця, Марійка тут і згадала:

— А ми ж не подякували жінці за воду.

Діти зупинилися. Справді, забули подякувати.

— Що ж... — каже Роман, — це не велика біда. Жінка вже й забула, мабуть. Хіба варто повертатися через таку дрібницю?

— Варто, — наполягає Марійка. — Хіба тобі самому не соромно перед собою, Романе?

Роман усміхнувся. Видно, що йому не соромно.

— Ви як хочете, — каже Марійка, — а я повернуся й подякую...

— Чому? Скажи, чи ж обов'язково це зробити? — питає Роман., — Адже ми так потомилися...

— Бо ми люди... Якби ми були телята, можна було б і не вертатися...

Вона рушила до хутірця. За нею пішли всі.
Роман постояв хвилинку й, зітхнувши, теж поплівся за гуртом.

– Важко бути людиною... – сказав він.

It's hard to be a human being

(переклад Тарасюк Дар'ї)

The children were coming back from the forest. They went on a long-distance tour. The way home ran through a small farm situated in the valley a few kilometers from the village. At last the children, tired and exhausted, came to this farm. They entered the last house and asked for some water. A woman came out of the house and a little boy ran out after her. The woman pulled the water from the well, put the bucket on the table in the middle of the yard and went into the house. The children drank water and had a rest on the grass. And soon the energy appeared again. The children walked one kilometer away from this place and suddenly Mariyka remembered:

– Oh, we haven't thanked the woman for the water.

The children stopped. Really, they had forgotten to thank her.

– Well... – Roman says, – it isn't a great problem. The woman may have already forgotten about it. Is it worth returning because of this nonsense?

– It is worth, – Mariyka insists. – Aren't you ashamed of yourself, Roman?

Roman smiled. He seemed not to be sorry.

– Behave as you want, – Mariyka says, – but I am going to return and thank her.

– Why? Is it necessary to do it? – asks Roman. – We are so tired.

– Because we are people... If we were calves, we could not return...

She went to the farm. Everyone followed her.

Roman stopped for a moment, gave a deep sigh and slowly followed the children.

– It's difficult to be a human being... – he said.

Найледачіший у світі кіт

Лежав на столі кіт. Дівчинка поставила перед ним дві тарілки - одну зі сметаною, другу - з молоком.

Кіт подумав: це дівчинка принесла мені частування. Але що краще: сметана чи молоко? Кіт збирався подумати, що краще, але не міг думати - такий він був ледачий.

Коли це у відчинене вікно залетів горобець. Залетів, сів на стіл і клює там якісь крихти. Тепер перед Котом було вже три смачні речі: сметана, молоко і горобець. Та хіба легко зважитися, що з цих трьох речей найсмачніше? Кіт збирався подумати, що ж найсмачніше, але думати було важко. Він заплющив очі и заснув.

Це був найледачіший у світі Кіт.

The laziest cat in the world

(переклад Скабицької Анастасії)

Once upon a time, there was a cat lying on the table. The girl put two plates before him. One of them was filled with sour cream and the other one with milk.

The cat thought that the girl brought him treats. But which one is better, sour cream or milk? The cat was going to think which one is better but he couldn't because he was too lazy.

Suddenly a sparrow flew into the open window. Flew, sat on the table and started to peck some crumbs. Now the cat had three delicious things in front of him, sour cream, milk and a sparrow. But is it easy to decide what is the most delicious thing? The cat was going to think what is the most delicious thing but it was hard to think. He closed his eyes and fell asleep.

It was the laziest cat in the world.

Суниці для Наталі

У третьому класі вчиться маленька Наталя. Вона довго хворіла. А це вже прийшла до школи. Бліда, швидко втомлюється.

Андрійко розповів своїй мамі про Наталю. Мама ї каже:

- Цій дівчинці треба їсти мед і суниці. Тоді вона стане бадьора, рум'яна... Понеси їй суниць, Андрійку.

Андрійкові хочеться понести суниць Наталі, але чомусь ніяково. Він так і сказав мамі:

- Соромно мені, не понесу.

- Чому ж тобі соромно? - дивується мама.

Андрійко ї сам не знає, чому йому соромно. Наступного дня він все ж узяв із дому пакуночок суниць. Коли вже закінчились уроки, він підійшов до Наталі. Віддав їй пакуночок із суницями ї тихо сказав:

- Це суниці. Ти їж, і щоки будуть у тебе рум'яні.

Наталя взяла пакуночок із суницями. І сталося дивне. Щічки її стали червоні, як мак. Вона ласкаво подивилася Андрійкові в очі ї прошепотіла:

- Дякую...

- Чому ж це щічки у неї стали рум'яні? - подумав Андрійко. - Вона ще не їла суниць...

Erdbeeren für Natalie

(Переклад Рудої Ольги)

In der Dritten Klasse studiert kleine Natalie. Lange Zeit war sie krank. Und schon kam sie in die Schule. Sie ist blass und müde.

Andrew erzählte seiner Mutter von Natascha. Und die Mutter sagt:

- Dieses Mädchen muss Honig und Erdbeeren essen. Dann wird Sie munter und Blush... Andrew, Bringe Ihr Erdbeeren.

Er will die Erdbeeren für Natalie bringen, aber es ist ihm peinlich. Er sagte zu seiner Mutter:

- Ich schäme mich, nicht tragen.

- Warum schämst du dich? - wundert sich die Mutter.

Er weiß selbst nicht, warum ist es ihm peinlich. Am nächsten Tag nahm er eine Tüte aus dem Haus die Erdbeere. Wenn der Unterricht fertig ist, ging er zu Natalie. Er Gab Ihr eine Tüte mit Erdbeeren und sagte leise:

- Es ist Erdbeeren. Iß, und deine Wangen rosig werden.

Natalie nahm die Tüte mit Erdbeeren. Und etwas sonderbar ereignete sich. Ihre Wangen wurde rot wie einen Mohn. Sie sah zärtliche in seine Augen und flüsterte:

- Danke...

- Warum sind Ihre Wangen rot geworden? - dachte er. - Sie hat noch keine Erdbeeren gegessen...

Berries for Natalia

(переклад Огійчук Вікторії)

Natalia studies in the third grade. She is a little girl who has been sick for a long time and has already come to school. She is pale and gets tired easy. Andriy told his mother about Natlia.

Mother told him that if the girl ate honey and berries, she would become cheerful and healthy... Andriy, bring some strawberries for her!

He wanted to bring some berries for her, but somehow he felt embarrassed. That's actually exactly what he said:

- I'm ashamed, I'll not carry.

- Why are you so ashamed? - Mother wandered.

Andriy wasn't aware of it. Finally, the next morning he took a box filled with strawberries from home. After school he came up to Natalia.

He gave her the box with strawberries and said quietly: - These are strawberries for you. Eat them to have pudgy cheeks. Some surprise happened. Her cheeks turned as red as a poppy. She looked into his eyes with tender and whispered: - Thank you. Why did her cheeks become pudgy at once? - Andriy thought. She hasn't still eaten the strawberries.

Дідусь і Смерть

Був собі Дідусь. Було йому вже сто років. От дізналася Смерть, що живе такий старий-старесенький Дідусь, прийшла до нього й каже:

– Час уже помирати, Дідусю.

– Дай приготуватися, – відповідає Дідусь.

– Добре, – каже Смерть. – Скільки тобі часу треба на те?

– Три дні, – каже Дідусь.

Цікаво стало кощавій: що ж робитиме Дідусь, як він готуватиметься?

Настав перший день. Вийшов Дідусь у сад, викопав ямку і посадив дерево.

– Що ж він другого дня робитиме? – думає Смерть.

Настав другий день. Вийшов Дідусь у сад, викопав ще одну ямку, посадив ще одне дерево.

– Що ж він третього дня робитиме? – з нетерпінням думає Смерть.

Настав третій день. Вийшов Дідусь у сад, викопав ямку і посадив ще одне дерево.

– Навіщо ти дерева садиш? – питає Смерть. – Ти ж завтра помреш.

– Людям на добро, – відповідає Дідусь.

Злякалася Смерть і втекла в темний ліс.

Der Opa und der Tod

(переклад Соколової Анастасії)

Es war einmal ein Opa. Er war schon hundert Jahre alt. Einst erkannte der Tod, das der älteste Opa es lebte, sie kam zu ihm und sagte: -Es ist schon Zeit zu sterben, Opa.

- Lassen Sie mich vorbereiten,- antwortete der Opa

- Gut,-antwortete der Tod. Wie viel Zeit brauchen Sie dafür?

- Drei Tage,- sagte der Opa

Der Knochig interessierte sich: Was wird der Opa tun? Wie wird er sich dafür vorbereiten?

Es kam der erste Tag. Der Opa ging in den Garten, grub das Loch und einen Baum gepflanzt.

- Was wird er am zweiten Tag tun? – dachte der Tod
Es kam der zweite Tag. Der Opa ging in den Garten, grub ein anderes Loch und einen anderen Baum gepflanzt.

- Was wird er am dritten Tag tun? – ungeduldig dachte der Tod

Es kam der dritte Tag. Der Opa ging in den Garten, grub das Loch und einen anderen Baum gepflanzt.

- Warum pflanzt du Bäume? – fragte der Tod. - Du wirst morgen sterben.

- Menschen für Gute,- antwortete der Opa

Der Tod erschrak und lief in den dunklen Wald weg.

The old man and the Death

(переклад Турчин Ірини)

There was once an old man. He was very old; 100 years old. Death found out that the old man lived. She come to him and said:

- «It's time to die, grandpa»

- «Let me prepare», said the old man.

- «All right», said Death. "How much time do you need?"

- «Three days», said the old man.

Death was interested in what ways the grandpa would prepare for his end.

On the first day, the old man went to the garden, dug a pit and planted a tree.

Death thought to himself, «What will he do tomorrow?»

On the second day, the grandfather came to the garden, dug a pit and planted a tree again.

«What he will do on the next day?» thought Death impatiently.

On the last day, the grandfather walked to the garden again. Dug a hole again and planted a tree once more.

«Why do you plant trees?» Death asked, "You are going to die tomorrow."

«For the good of the people», answered grandpa.

This terrified Death and she ran into the dark forest.

Квітка сонця

На високому стеблі - велика квітка із золотими пелюстками. Вона схожа на сонце. Тому й називають квітку соняшником. Спить уночі соняшник, схиливши золоті пелюстки. Та як тільки сходить ранкова зоря, пелюстки тремтять. То соняшник жде сходу сонця. Ось уже сонце викотилось із-за обрію. Соняшник повертає до нього свою золоту голівку й дивиться, дивиться на червоне вогняне коло. Усміхається соняшник до сонця, радіє, вітає його:

- Добрий день, сонечку, я так довго чекав тебе!

Сонце піднімається все вище й вище, пливе по небу. І соняшник повертає за ним свою золоту голівку. Ось воно вже заходить за обрій, і соняшник востаннє усміхається його золотому промінню.

Die Blume der Sonne

(переклад Невмержицької Оксани)

Auf dem hohen Stiel ist die große Blume mit den goldenen Blumenblättern. Sie ist der Sonne ähnlich. Deshalb nennt man die Blume auch Sonnenblume. Die Sonnenblume schläft in der Nacht, die goldenen Blütenblätter abgenommen. Als das Morgenlicht nur aufsteigt, zittern die Blumenblätter. So die Sonne wegen des Horizontes gerollt. Die Sonnenblume gibt ihm den goldenen Kopf zurück und sieht, sieht den roten feurigen Kreis. Die Sonnenblume lächelt zur Sonne, freut sich, begrüsst es:

- Guten Tag, die liebe Sonne, ich wartete so lange auf dich!

Die Sonne steigt immer höher und höher hinauf, schwimmt durch den Himmel. Und die Sonnenblume dreht hinter ihm den goldenen Kopf um. Es kommt für den Horizont schon, und das letzte Mal die Sonnenblume lächelt von seinem goldenen Strahlen.

The Sunflower

(переклад Димитриєнко Єлизавети)

There is a big flower with golden petals on its high stem. It looks like the sun. Thus this flower is called the sunflower.

The sunflower bent its petals while sleeping in the night. As soon as the dawn rises, the petals begin to tremble. It is how the sunflower is waiting for the sunrise.

The sun has already risen above the horizon. The sunflower is turning its small golden head and is looking at that red fireball.

The sunflower greets the sun smiling: «Good morning, dear! I was waiting for you for so long!» The sun is rising higher and higher, it is floating.

And the sunflower is turning its small golden head after the sun. The sun is going under the horizon and the sunflower is smiling to its golden beams for the last time.

Найласкавіші руки

Маленька дівчинка приїхала з мамою до великого міста. Пішли вони на базар. Мама тримала доньку за руку. Дівчинка побачила стільки цікавого, що від радощів заплакала.

— Мамо! Де моя мама?

Люди обступили дівчинку, питають:

— Як тебе звати, дівчинко?

— Олею. — А як маму кличуть? Скажи, ми її зараз же знайдемо.

— Маму кличуть... мамою... мамусею...

Люди всміхались, заспокоювали дівчинку і знову питали:

— Скажи, які у твоєї мами очі — карі, голубі?..

— Очі у неї... найдобріші...

— А коси? Яке волосся у мами — чорне, русяве?

— Волосся... найкрасивіше...

Знову всміхнулися люди. Питають:

— Скажи, які в неї руки.» Може, якась родимка у неї на руці, згадай.

– Руки у неї... найласкавіші...
Пішли люди й оголосили по радіо:
«Загубилась дівчинка. У її мами найдобріші очі,
найкрасивіше волосся, найласкавіші в світі руки».
І мама зразу ж знайшлась.

Die zärtlichsten Hände

(переклад Налапко Світлани)

Ein kleines Mädchen kam mit ihrer Mutter in die
Grossstadt. Sie gingen auf den Markt. Die Mutter hielt ihre
Tochter an der Hand. Das Mädchen sah so viel Interessantes,
dass sie vor Freude in die Hände klatschte und ... in der Menge
sich verlor. Sie sich verlor und fang zu weinen an.

- Mutti ! Wo ist meine Mutter?

Menschen gaben das Mädchen um, fragten:

- Wie heißt du, Mädchen?

- Olja.- Und wie heißt deine Mutter ? Sag, wir finden sie
sofort.

- Meine Mutter heißt ... Mami ... Mutti ...

Menschen lächelten, beruhigten das Mädchen und fragten
wieder:

- Sag, welche Augen hat deine Mutter - braun, blau ..?

- Die Augen hat sie ... am besten...

- Und Haare? Welche Haare hat deine Mutter - schwarz,
dunkelblond?

- Haare ... am schönsten ...

Wieder lächelten Menschen, fragten:

- Sag, welche Hände hat sie? Vielleicht sie hat einige
Muttermal an ihrer Hand, erinnere dich daran.

- Hände hat sie ... am zärtlichsten...

Die Menschen gingen und erklärten im Radio :

«Ein kleines Mädchen sich verlor . Ihre Mutter hat die
besten Augen, die schönsten Haare, die zärtlichsten Hände in
der ganzen Welt».

Und die Mutter fand sich sofort.

Списав задачу

Павлик прийшов до школи дуже стурбований. Дома він довго сидів над задачею й не міг розв'язати її. Тепер він прийшов до школи, щоб у когось списати задачу. Бо працювати сам Павлик не любив.

Прийшла Зіна. Вона добре вміла розв'язувати задачі. Павлик запитав у неї:

- Зіно, на скільки питань задача?
- На троє, - відповіла Зіна. - А хіба ти не розв'язав?
- Не вийшла... Дай, Зіно, списати...
- Ой Павлику, чому ж ти сам не хочеш працювати? -

запитала Зіна.

Вона дала йому свій зошит.

Павлик почав списувати. Він списав одну дію, потім другу і перейшов до третьої. У третій дії помітив у Зіни помилку. Там, де треба було написати 23, Зіна написала 32.

У своєму зошиті Павлик написав правильно, а Зіні не сказав, що в неї помилка.

Учителька зібрала зошити для перевірки.

- У Павлика - п'ять, - сказала вчителька. - Молодець, Павлику, добре попрацював над задачею. А в тебе, Зіно, - чотири. Помилку допустила...

Зіна поблідла. Вона глянула на Павлика. Павлик почервонів і схилив голову над партою.

Kopiert Aufgabe

(переклад Мякушко Наталії)

Pavlik kam in die Schule sehr besorgt. Häuser lang setzte er sich auf das Problem und konnte es nicht lösen. Nun kam er an die Schule zu jemandem abschreiben Problem. Für die Arbeit hat er nicht Pavlik mögen.

Zina kam. Sie gut wusste, wie das Problem zu lösen. Pavlik fragte sie:

- Zin, wie viel von dem Problem?
- Die drei - sagte Zina. - Hast du nicht entschieden?
- Geben Sie nicht aus ..., Zin, abzurechnen ...
- Oh Pavlik, warum Sie wollten nicht arbeiten? - Zina

gefragt.

Sie gab ihm ein Notizbuch.

Pavlik begann weg zu schreiben. Er kopiert einen Schritt, dann die zweite und zog an Dritte weiter. Im dritten Akt von Zina bemerkte den Fehler. Wo 23 zu schreiben hatte, schrieb Zina 32.

In seinem Notizbuch geschrieben Pavlik richtig und Zina sagte, dass ihr Fehler.

Lehrer gesammelt Notebooks für die Inspektion.

Am nächsten Tag brachte sie ein Notizbuch.

- Die Pavlik - fünf -, sagte der Lehrer. - Gut gemacht, Pavlik, ein gutes Spiel auf die Aufgabe. Und du, Zin - vier. Der Fehler erlaubt ...

Zina blass. Sie sah Pavlik. Pavlik wurde rot und senkte den Kopf auf dem Schreibtisch.

Пелюстка і квітка

На грядочці виросла гарна квітка жоржини. Біла, як мрамур, духмяна. Літають над нею бджоли й джмелі, беруть нектар. У квітці сорок дві пелюстки. І ось одна з них загордилася:

- Я найкраща. Без мене і квітка не квітка. Я найголовніша. Ось візьму й піду - що мені?

Напружилася, вилізла з квітки, скочила на землю. Сіла в куці шипшини й дивиться, - що ж квітка робитиме? А квітка байдужки собі, усміхається сонцю, згукує до себе бджіл і джмелів. Пішла собі Пелюстка. Аж зустрічає Муравлика.

- Ти хто? - питає Муравлик.

- Я Пелюстка. Найкраща. Найголовніша. Без мене квітка не квітка.

- Пелюстка? Знаю пелюстку я в квітці, а на двох тоненьких лапках не знаю. Ходила Пелюстка, ходила до вечора й засохла. А квітка цвіте. Ось така, бачте, казка. Квітка і без однієї пелюстки квітка. А пелюстка без квітки - ніщо.

Лепесток и цветок

(переклад Конопки Марини)

На грядке вырос красивый цветок георгины. Белая, как мрамор, ароматная. Летают над ней пчелы и шмели, берут нектар.

У цветка 42 лепестка. И вот, один из них загордился:

- Я самый лучший. Без меня цветок не цветок. Я самый главный. Вот возьму и уйду – что мне?

Напрягся, вылез из цветка, прыгнул на землю. Сел в кусты георгины и смотрит, - что же будет делать цветок? А цветок с безразличием, улыбается к солнцу, зазывает к себе пчел и шмелей.

Пошел себе лепесток. И вот, встречает он Муравья.

- Ты кто? – спрашивает Муравей

- Я Лепесток. Самый лучший. Самый главный. Без меня цветок – не цветок.

- Лепесток? Знаю лепесток в цветке, а на двух тоненьких лапках не знаю.

Ходил себе Лепесток, ходил и к вечеру засох. А цветок цвел себе.

Вот такая, видите, сказка. Цветок и без одного лепестка цветок. А лепесток без цветка – ничто.

Petal and flower

(переклад Конопки Марини)

The pretty Georgina flower grew on a flower-bed. It was fragrant and as white as marble. Bees and bumblebees were flying over the flower and collecting nectar. The flower had forty-two petals. And one of them began to pride itself:

-I am the best of all. The flower is not a flower without me. I am the foremost. What if I pick up and go – so what (I don't care)?

It made a push, got out of the flower and jumped on the ground. The petal sat in the bushes of Georgina and waited, what would the flower do? The flower kept smiling to the sun indifferently, touting bees and bumblebees. So the petal dragged itself along. Then it met an ant.

-Who are you? – asked the Ant

- I am a Petal, the best of all and the foremost. The flower is not a flower without me.

- The Petal? I am familiar with a Petal in a flower, but I don't know the one on its own thin legs.

The petal was wondering and strolling around till the evening came, and the Petal withered. But the Flower went on blooming and blossoming.

This is such a great fairy tale, (That's the end of the story) as you see. Even without a petal, the flower still exists. But the petal is nothing without a flower.

Blütenblatt und Blume

(переклад Драйчук Анастасії)

Auf dem Beetchen wuchs eine schöne Blume Dahlie. Weiß wie Marmor, aromatisch. Bienen und Hummeln fliegen über Ihr, nehmen Nektar.

In der Blume sind zweiundvierzig Blütenblätter. Und hier ist einer von Ihnen glaubt:

- Ich bin beste. Ohne mich und Blume keine Blume. Ich bin wichtigste. Hier nehme und gehe - was mir?

Angespannt, kam aus der Blume, sprang auf die Erde. Sie sitzt in den Busch der Heckenrose und schaut, was die Blume wird zu tun? Und die Blume ist es egal, lächelt die Sonne, ruft zu sich Bienen und Hummeln.

Blütenblatt ging selbst. Ung trifft eine Schnecke.

- Wer bist du? - fragt Schnecke .

- Ich bin Blütenblatt. Beste. Wichtigste. Ohne mich Blume keine Blume.

- Blütenblatt? Ich weiß Blütenblatt in der Blume, und auf zwei dünnen Füßchen nicht weiß.

Ging Blütenblatt, ging bis zum Abend und verdorrt. Und Blume blüht.

Das ist so, sehen Sie, ein Märchen. Blume und ohne Blumenblatt ist die Blume. Aber ohne die Blume Blütenblatt - nichts.

Борщ із скибкою свіжого хліба

В однієї матері було два сини – Працьовитий і Ледачий.

Одного разу поїхав Працьовитий у поле – землю орати. А Ледачий пішов у садок під грушею лежати...

Мати думає: «Що б його смачне на обід синам зварити?»

Зварила борщу зі свіжою капустою, зі сметаною, з кропом і буряками. А до борщу спекла хліба свіжого, пахучого.

Сіла мати біля столу, жде синів. Ось уже й сонце стало на вечірньому прюзі, а Працьовитого немає. Ледачому вже під грушею не лежитья, хочеться їсти, та знає, що обідати мати дає обом разом.

Ось і приїхав Працьовитий. Умився, переодягся, сів за стіл. І Ледачий сів.

Насипала мати дві миски борщу, нарізала хліба. Запахло в хаті борщем і свіжим хлібом.

Їсть Працьовитий та дякує матері:

– Ой, смачного ж Ви борщу наварили.

Виїв Працьовитий миску й ще попросив.

А Ледачий з'їв одну ложку – скривився, другу – зажурився, а як третю з'їв, – на стіл схилився, ложку поклав і питає матері:

– Мамо, чого це борщ такий недобрий?

– Їдь, сину, завтра в поле, – каже мати, – то й борщ буде добрий, і хліб пахучий буде...

Borsch With a Loaf of Fresh Bread

(переклад Андрійчук Катерини)

One mother has two sons – a Slogger and a Slacker. A Slogger went to work in the field, but a Slacker went to sleep under the pear tree.

Mother thought: «What have I prepare for my dear sons». She made borsch with a fresh cabbage, sour cream, fresh dill and with beetroots. Also she baked fresh and odorous bread. Mother sat near the table, waited for her sons. The sun had

already risen on the evening sky, but her dearest son a Slogger didn't come back.

A Slacker was tired, he wanted to eat but they had to wait for a Slogger. Mother gave dinner for brothers at the same time.

A Slogger had come back. He washed his face, changed his clothes and sat at the table with his brother Slacker.

Their mother poured some borsch into two bowls and cut some bread. There was a smell of borsch and fresh bread in the kitchen. A Slogger thanked his mother:

- Oh, you've made so tasty borsch!

A Slogger ate his portion and asked for one more. A Slacker ate only one spoonful - grimaced - the next he put the spoon on the table and said to his mother:

- Why is your borsch so tasteless?

- My dear, you have to go to the field tomorrow, - mother said, - and then my borsch with fresh bread will be tasteful.

Соловей і жук

У садку співав Соловей. Його пісня була дуже гарна. Він знав, що його пісню люблять люди. Того й дивився з погордою на квітучий сад, на синє небо й на маленьку дівчинку, що сиділа в саду й слухала його пісню.

А коло Соловейка літав великий рогатий Жук. Він літав і гудів.

Соловей припинив свою пісню та й каже:

- Перестань гудіти. Ти не даєш мені співати. Твоє гудіння нікому не потрібне. Та й краще, аби тебе, Жуче, зовсім не було.

Жук гідно відповів:

- Ні, Солов'ю, без мене, Жука, неможливий світ, як і без тебе, Солов'я.

- Ну й мудрець! - всміхнувся Соловей. - Виходить, що й ти потрібен людям? Ось запитаємо дівчинку, вона скаже, хто потрібен людям, а хто ні.

Полетіли Соловей і Жук до дівчинки та й питають:

- Скажи, дівчинко, кого треба залишити в світі - Солов'я чи Жука?

- Хай собі будуть і Соловей, і Жук, - відповіла дівчинка. Тоді подумала й додала: - Як же можна без Жука?

Nachtigall und Käfer

(переклад Мудрієвської Анастасії)

Im Garten sang die Nachtigall. Ihr Lied war sehr schön. Sie wusste, dass die Leute ihr Lied gern hatten. Darum sah sie mit Stolz auf den blühenden Garten, auf den blauen Himmel und auf ein kleines Mädchen, das im Garten saß und ihr Lied hörte.

Und neben der Nachtigall flog ein großer Käfer mit Hörnern. Er flog und brummte. Die Nachtigall hörte mit ihrem Lied und sagte:

- Hör auf zu brummen. Du lässt mich nicht singen. Dein Brummen ist nutzlos. Es wäre besser, wenn es dich überhaupt nicht gäbe.

Der Käfer antwortete mit Würde:

- Nein, Nachtigall, ohne mich, Käfer, wäre die Welt unmöglich, so wie ohne dich, Nachtigall.

- So wiese bist du! - grinste die Nachtigall. Das heißt, die Leute brauchen dich auch? Fragen wir das Mädchen, es sagt, wen die Leute brauchen und wen nicht. So folgen die Nachtigall und der Käfer zum Mädchen und fragten es:

- Sag, Mädchen, wer sollte in der Welt bleiben: die Nachtigall oder der Käfer?

- Lassen wir beide in der Welt, sowohl die Nachtigall als auch den Käfer, - antwortet das Mädchen. Dann dachte sie darüber nach und fügte hinzu:

- Wäre es möglich ohne Käfer ?

The Nightingale and the Beetle

(переклад Калько Ольги)

The Nightingale sang in the garden. His song was very good. He knew that people like his song. That's why he looked

with pride to the garden in bloom, to the blue sky and to the little girl, who was sitting in the garden and was listening to his song. And the great horned Beetle flew near the Nightingale. He flew and droned. The Nightingale stopped his song and said:

- Stop droning. You don't give me to sing. Your droning needs nobody. It will be best if you, Beetle, are not at all.

The Beetle answered dignitily:

- No, Nightingale, the world is impossible without me, Beetle, as well as without you.

- What a wise Beetle! - the Nightingalesmiled. - So, do people need you? Let's ask that girl, she will say, whom people need and whom they don't need.

The Nightingale and the Beetle flew to the girl and asked:

- The girl, tell us, whom they have to leave in the world? The Nightingale or the Beetle?

- Let the Nightingale and the Beetle be, - the girl answered. Then she thought and added. - Howcan we be without the Beetle?

Яблуко в осінньому саду

Пізньої осені близнята Оля й Ніна гуляли в яблуневому саду. Був тихий сонячний день. Майже все листя опало й тепер шелестіло під ногами. Тільки де-не-де лишилися на деревах пожовклі листки.

Дівчатка підійшли до великої яблуні. Поруч із жовтим листком вони побачили велике рожеве яблуко. Оля й Ніна скрикнули від радості:

- Як воно й досі не впало? - здивувалася Оля.

- Зараз ми його зірвемо, - каже Ніна.

І зірвали дівчатка яблуко. Кожній кортіло потримати його в руках. Олі хотілося, щоб яблуко дісталось їй, та вона теж соромилася признатись і сказала сестрі:

- Ні, хай тобі буде яблучко, Ніно... А Ніні хотілося, щоб яблуко дісталось їй, та вона соромилася признатись і сказала:

- Ні, хай тобі буде яблучко, Олю... Яблуко переходило з рук у руки, дівчатка ніяк не могли прийти до згоди. Та ось їх обох осяяла думка:

- Віддамо яблуко мамі.

Побігли вони до мами зворушені, схвильовані. Віддали їй рожеве яблуко. У маминих очах засяяла радість.

Мама розрізала яблуко й дала обом дівчаткам по половинці.

Der Apfel im herbstlichen Garten

(переклад Гнатюк Катерини)

Im Spätherbst spazierten, die Zwillinge, Olja und Nina in einem Apfelgarten. Es war ein ruhiger sonniger Tag. Fast alle Blätter sind abgefallen und jetzt raschelten unter den Füßen. Nur da und dort sind vergelbene Blätter in den Bäumen geblieben. Die Mädchen traten an großen Apfelbaum heran. Neben dem gelben Blatt haben Sie einen großen rosa Apfel gesehen. Olja und Nina jubelten auf:

- Wie er noch nicht gefallen ist? - überraschte Olja.

- Jetzt werden wir ihn abreißen, sagt Nina. Und sie haben den Apfel abgerissen. Jedes möchte ihn in den Händen halten. Olja möchte, dass der Apfel ihr zugefallen ist, aber sie genierte sich, diesen Wunsch auszusprechen, deshalb hat der Schwester gesagt:

- Nein, lass dir den Apfel, Nino... Und Nina wollte, dass der Apfel ihr war, aber Nina hat auch gesagt.

- Nein, lass dir den Apfel, Olja... Der Apfel ging von Hand zu Hand über. Die Mädchen konnten nicht zum Einverständnis kommen. Aber ihnen ist der Gedanke eingefallen:

- Wir werden den Apfel der Mutter zurückgeben. Sie sind zur Mutter froh, aufgeregt gelaufen. Haben ihr den Apfel zurückgegeben. In den mütterlichen Augen glänzte die Freude. Die Mutter zerschnitt den Apfel und hat den Mädchen nach der Hälfte gegeben.

Добре слово

В однієї жінки була маленька донька Оля. Коли дівчинці виповнилося п'ять років, вона тяжко захворіла: простудилась, почала кашляти й танула на очах. До нещасної матері почали приходити родичі: Олині тітки, дядьки, бабусі, дідусі. Кожен приносив щось смачне й поживне: липовий мед і солодке коров'яче масло, свіжі лісові ягоди й горіхи, перепелині яєчка й бульйон з курячого крильця. Кожен говорив: «Треба добре харчуватися, треба дихати свіжим повітрям і хвороба втече в ліси й на болота».

Оля їла мед у стільниках і солодке коров'яче масло, лісові ягоди й горіхи, перепелині яєчка й бульйон з курячого крильця. Але нічого не допомагало – дівчинка вже ледве вставала з ліжка.

Одного дня біля хворої зібрались усі родичі. Дідусь Опанас сказав:

– Чогось їй не вистачає. А чого – і сам не можу зрозуміти. Раптом відчинились двері і в хату ввійшла прабабуся Олі – столітня Надія. Про неї родичі забули, бо багато років сиділа прабабуся Надія в хаті, нікуди не виходила. Але почувши про хворобу правнучки, вирішила навідати її.

Підійшла до ліжка, сіла на ослінчик, взяла Олину руку в свою, зморшкувату і маленьку, й сказала:

– Немає в мене ні медових стільників, ні солодкого коров'ячого масла, немає ні свіжих лісових ягід, ні горіхів, немає ні перепелиних яєчок, ні курячого крильця. Стара я стала, нічого не бачу. Принесла я тобі, мила моя правнучко, один-єдиний подарунок: сердечне бажання. Єдине бажання залишилось у мене в серці – щоб ти, моя квіточко, видужала й знову раділа ясному сонечкові.

Така величезна сила любові була в цьому доброму слові, що маленьке Олине серце забилося частіше, щічки порозовішали, а в очах засяяла радість.

– Ось чого не вистачало Олі, – сказав дід Опанас. – Доброго слова.

A Good wish

(переклад Зрайченко Поліни)

One old woman had got a little daughter. When the girl was five, she got sick: she caught a cold, began to cough and became sicker and sicker. Relatives began to come to ruthless mother: Olha's aunts, uncles, grandmothers and grandfathers. Everyone brought something tasty and healthy: linden honey and sweet butter, fresh forest berries and nuts, quail eggs and chicken's wing broth. They said: «You might eat healthy food, breathe fresh air and your disease would go into forests and marshes!»

Olha ate honey combs and sweet butter, fresh forest berries and nuts, quail eggs and chicken's wing broth. But it didn't help – a girl hardly got up.

One day all relatives gathered together near a sick girl. Grandfather Opanas said:

«I couldn't imagine what had happened with her! What would we have to do?»

Suddenly the door was opened and great-grandma Nadia (100- years old woman) came in. The relatives forgot about her, because she sat at home and didn't go anywhere. Nadia had heard about great-grandchild's disease and decided to visit her.

She went to great-grandchild's bed, sat on the chair, took Olha's hand in her wrinkly little hand and said: «I had neither honey combs, nor sweet butter, neither fresh forest berries nor nuts, neither quail eggs nor chicken's wing. I become older, I couldn't see anything. I brought, my dear, great-grandchild, the only gift, the heart wish. I had the only wish in my heart that you, my dear flower, would get better and be happy for bright sun!»

There was so strong power of love in this good wish, that little Olha's heart was beating more often, the cheeks got pink and appeared happiness in her eyes.

«– I saw that she needed in, said grandfather Opanas. – She needed a good wish».

Gutes Wort

(переклад Лавченчук Тетяни)

Eine Frau hatte eine kleine Tochter Olja.

Als das Mädchen 3 Jahre alt war, wurde sie schwer krank: Sie erkältete sich, bekam Husten und schwand zusehends. Zur unglückliche Mutter kamen die Verwandten: Olgas Tante, Onkel, Großeltern. Jeder brachte etwas Leckeres und Nahrhaftes: Lindenhonig, süße Kuhbutter, frische Waldfrüchte und Nüsse, Wachteleier und die Brühe aus Hühnflügel.

Jeder sagte: «Man muss sich gut ernähren, muss man die frische Luft atmen und die Krankheit wird in die Wälder und Sümpfe fliehen» Olja aß Honig in der Wabe und süße Kuhbutter, Waldfrüchte und Nüsse, Wachteleier und die Brühe aus Hühnflügel. Aber nichts half-das Mädchen stand schon kaum aus dem Bett auf.

Einmal versammelten sich neben die Kranke alle Verwandten. Der Opa Opanas sagte: «Etwas bei sie fehlt. Aber was, kann ich selbst nicht verstehen». Plötzlich öffnete sich die Tür und in die Stube trat Olgas Urgroßmutter-die hundertjährige Nadija. Die Verwandten vergassen über sie, weil die Urgroßmutter Nadija viele Jahre in der Hütte sass und nirgendwo herauskam. Aber als sie über die Krankheit der Enkelin hörte beschloss sie sie zu besuchen. Sie trat zum Bett heran, setzte sich auf den Hocker, nahm kleine Olgas Hand in ihre Hand und sagte: «Ich habe keine Bienenwabe, süße Kuhbutter, frische Waldbeeren, Nüsse, Wachteleier, Hühnflügel. Ich wurde sehr alt und sehe nichts. Ich brachte dir, meine Enkelin, ein einziges Geschenk: herzliches Wunsch. Einziger Wunsch blieb bei mir im Herzen-um du, meine Blume genass und wieder freute sich die klare Sonne». Diese gewaltige Liebesenergie wurde in diesem gutem Wort, dass ein kleines Olgas Herz häufiger schlug, die Wangen rosig schimmerten und in ihren Augen strahlte die Freude.

«Das fehlte Olja», - sagte der Opa Opanas.

«Gutes Wort!»

Лижі й ковзани

Восени батько купив Борисові ковзани. А його другові, Євгенові, подарував батько лижі.

Думає Борис, що краще – ковзани чи лижі? Мабуть, лижі. Адже на лижах можна кататися скрізь – і в селі, і в лісі. А на ковзанах – тільки на ставку.

От і каже Борис Євгенові: – Поміняємося, Євгене? Я дам тобі ковзани, а ти мені лижі.

Помінялись. Настали морози, а снігу немає. Замерз ставок. Катається Євген на ковзанах, а Борис сидить вдома з лижами.

Узяв Борис лижі, поніс до Євгена і каже: – Не будемо мінятись... Поверни мої ковзани, візьми свої лижі.

Євген нічого не сказав, віддав Борисові ковзани, а лижі забрав. Того ж дня пішов сніг. Цілу добу кружляли лапаті сніжинки, білим килимом встеляли землю. Засипало снігом і лід на ставку. Катається Євген на лижах, а Борис сидить вдома з ковзанами. Минає тиждень, два. Щодня йде сніг.

Узяв Борис ковзани, прийшов до Євгена й каже:

– Ні, Євгене, таки поміняймося. Дай мені лижі, а собі візьми ковзани.

– А як завтра сніг розтане? – запитав Євген.

Skis and skates

(переклад Пилипенко Анни)

Once upon a time in autumn the father bought Boris skates. And his friend, Eugene, the father gave skis as a present. Boris thinks what is better – skates or skis? Perhaps skis are better because you can skiing everywhere – in the village, in the wood. But you can skating only on the pond. So Boris says to Eugene: – Let's change, Eugene? I give you my skates and you give me your skis. They changed. Then the cold came and there were no snow. The pond froze. Eugene skating on ice, and Boris is sitting at home with skis. Boris took skis and carried it to Eugene and said: – Let's not change,, Give back my skates and take away your skis. Eugene said nothing, he gave back Boris skates and took away him skis. It began to snow on the same day. The whole day the snowflakes were circling, they covered

ground with white carpet. Ice on the pond covered with snow as well. Eugene skiing? And Boris is sitting at home with skates. It takes a week or two. Every day it's snowing. Boris took the skates came to Eugene and said: No, Eugene, let's change again. Give me the skis and take the skates. And what if the snow will melt tomorrow? – asked Eugene.

Лялька під дощем

Зіна вкладалася спати. А надворі почалася гроза. Гримів грім, з-за Дніпра насувались чорні хмари. По залізному даху зашумів дощ.

Блиснула блискавка, на мить стало ясно, як удень. Зіна побачила: на подвір'ї стоять калюжі води, йде дощ. Ой горе, що ж це таке? — на лавці, під дощем, лежить її лялька Зоя.

Вона забула Зою на лавці. Як же це трапилось? Як же вона не згадала про Зою, лягаючи спати, як же вона не подумала про неї, коли почалася гроза?

Від цих думок Зіні стало важко, і вона заплакала. А ще важче було від думки про те, що на лавці лежить під холодним дощем її Зоя...

Зіна встала з ліжка, тихо відкрила двері, побігла на подвір'я. Дощ миттю змочив її сорочечку. Вона підбігла до лавки, взяла Зою, пригорнула її до грудей.

Коли Зіна відкрила двері, мама ввімкнула світло й широко відкритими від страху очима дивилась на порожнє ліжко. Побачивши Зіну з притуленою до дитячих грудей лялькою, мама перевела дух.

Вона зняла рушник, витерла Зіну, переодягла в суху сорочечку. Давши рушник, сказала:

- Витри ж і Зою... Як же це ти її забула на лавці?
- Ніколи більше цього не буде, матусю...

Puppe im Regen

(переклад Мельниченко Євгенія)

Zina kam ins Bett. Und auf der Straße begann ein gewitter. Es donnerte, wegen des Dnjepr zogen schwarze Wolken. Es begann zu regnen.

Blitze zuckten für einen Moment wurde es hell wie der Tag. Sina sah: auf dem Hof stehen die Pfützen, es regnet. Oh weh, was ist das? – auf der Bank, im Regen, liegt Ihre Puppe Zoe.

Sie vergaß Zoya auf der Bank. Wie ist es passiert? Wie Sie nicht in Erinnerung Zoe, zu Bett gehen, wie Sie dachte nicht über Sie, als ein Sturm?

Von diesen Gedanken Zine war schwer, und Sie weinte. Und noch schwerer war es, von dem Gedanken, dass auf der Bank liegt unter dem kalten Regen Ihre Zoya...

Sina erhob sich aus dem Bett, leise öffnete Sie die Tür, lief auf den Hof. Der Regen sofort nass, Ihr Hemd. Sie rannte auf die Bank, nahm Zoe, drückte Sie an seine Brust.

Wenn Sina öffnete die Tür, die Mutter hat das Licht eingeschaltet und weit geöffneten Augen vor Angst starrte auf das leere Bett.

Sehen Zina mit der Puppe, Mama übersetzt der Geist.

Sie zog das Handtuch, wischte sich Zina, changed clothes in ein trockenes Hemd. Indem Sie ein Handtuch, sagte:

– Wisch die gleichen und Zoya... warum hast du es auf der Bank vergessen?

– Nie mehr wird es nicht, Mama...

Весна

Рано-вранці на квітці троянди прокинулася Краплина роси.

– Як я тут опинилася? – здивувалася краплинка.

– Увечері я була високо в небі – і захотілося їй знову в небо.

Пригріло Сонце. Випарувалась краплина, піднялась високо-високо у блакитне небо, до самого Сонечка. А там – тисячі інших краплинок.

Зібралися всі в чорну хмару й затулили Сонце.

- Чого це ви мене заховали від людей? – розгнівалося Сонечко. І послало на хмарину вогненну стрілу. Вдарилася вогненна стріла, загримів грім. Злякалася чорна хмара й розсипалась. Пішов дощ. Упала Краплинка на Землю.

- Дякую тобі, Краплино, – промовила Земля.

- Я так скучила за тобою.

Spring

(переклад Мельник Інни)

Early in the morning
The Dewdrop awoke on the
rose.

- How did I
appear here?, – asked The
Dewdrop.

- I was high in the
sky – and she wanted in the
sky again.

The Sun was shining. The Dewdrop evaporated, raised herself an extremely high in the blue sky to The Sun. There is a lot of others Dewdrops. All Dewdrops gathered in the black cloud and obscured The Sun.

- Why do you hide me from people? – The Sun became angry.

And sent the fire arrow on the cloud. The fire arrow struck and there was a peal of thunder. The dark cloud was frightened of it and was scattered. It started to rain. The Dewdrop fell on The Ground.

- Thank you, The Dewdrop, - The Ground said.
- I missed you so much.

Іменинний обід

У Ніни велика сім'я: мати, батько, два брати, дві сестри й бабуся.

Ніна найменша: їй восьмий рік. Бабуся – найстарша: їй вісімдесят два роки. У бабусі тремтять руки. Несе ложку бабуся – ложка дрижить, крапельки падають на стіл.

Скоро день народження Ніни. Мама сказала, що на її іменини у них буде святковий обід. На обід Ніна хай запросить подруг.

Ось і настав цей день. Мама накриває стіл білою скатертиною. Ніна подумала: це ж і бабуся за стіл сяде. А в неї ж руки тремтять. Подруги сміятимуться. Розкажуть потім у школі, що в Ніниної бабусі руки тремтять.

Ніна тихенько сказала мамі:

- Мамо, хай бабуся сьогодні за стіл не сідає.
- Чому? – здивувалася мама.
- В неї руки тремтять. Капає на стіл.

Мама зблідла.

Не сказавши й слова, вона зняла зі столу білу скатерть і сховала її в шафу.

Довго сиділа мовчки, потім сказала:

– У нас сьогодні бабуся хвора. Тому іменинного обіду не буде. Поздоровляю тебе, Ніно, з днем народження. Моє тобі побажання: будь справжньою людиною.

The Birthday Dinner

(переклад Білик Тетяни)

Nina has a big family: a mother, a father, two brothers, two sisters and a grandmother. Nina is the youngest child; she is nearly eight. The grandmother is the eldest member of their family; she is eighty-two. Her hands are shaking. When she is carrying a spoon, it is shaking; the drops are falling on the table. Soon Nina will have her birthday party. Mom said that they would have a special family birthday lunch. Let Nina invite her friends for lunch.

Finally, this day is in. Mom lays a table with a white tablecloth. Nina is thinking about her grandmother who is also to sit down to the table. But her hands are shaking. Nina's friends will make a laughing stock of it. They will tell about Nina's grandmother at school.

Nina says to her mother quietly:

- Mum, let our grandmother not sit down to the table.
- Why? – The mum was surprised
- Her hands shake. The drops can fall on the table.

Mom turns pale. Without uttering a word, she takes a white tablecloth from the table and puts it into the closet. For a while of time she keeps silent but then mentions:

- Our grandmother is sick. That's why your birthday dinner is called off. Happy birthday. I wish you be a human!

А серце тобі нічого не наказало?

Андрійко прийшов зі школи й побачив заплакану матір. Він поклав книжки й сів за стіл. Чекає обіду.

– А тата відвезли до лікарні, – каже мати. – За-недужав батько.

Вона ждала, що син занепокоїться, стривожиться. Та син був незворушний, спокійний.

Мати широко розплющеними очима дивилася на Андрійка.

- А нам завтра до лісу йти, - каже Андрійко. - Завтра ж неділя... Учителька наказала, щоб усі при-йшли до школи о сьомій годині ранку.

- Ну й куди ж ти підеш завтра?

- До лісу... Як наказала вчителька.

- А серце тобі нічого не наказало? - спитала мати.

Didn't the heart tell you anything?

(переклад Дишлевої Олександри)

Andriyko came home from the school and saw the tearful mother. He put a books and sat down to the table. He was waiting for dinner.

- Our father was taken to the hospital - said the mother. - He was taken ill.

She expected that the son began to worry and got himself into a tizzy. But the son was calm and quiet. The mother stared wide-eyed at Andriyko.

- We should go to the forest tomorrow - said Andriyko. - Tomorrow is Sunday. Teacher ordered that all of us should come to school at seven o'clock in the morning.

- So where will you go tomorrow? - asked the mother.

- To the forest ... As the teacher ordered.

- Didn't the heart tell you anything? - asked the mother and began to cry.

Маленький гвинтик

Юрко готував домашнє завдання з граматики. Він переписав кілька речень. Треба було ще підкреслити іменники, але Юрко поспішав. Він швиденько згорнув зошит і побіг до хлопців грати в м'яча.

Увечері батько перевірів зошити й помітив, що там не все гаразд.

- Чого ж ти не закінчив роботи? – питає сина. А Юрко не знає, що й казати.

- То дрібничка, то гвинтик...

- Слухай, що я тобі розповім, – мовив тоді батько.

- На заводі збудували великий літак. Багато людей працювало, щоб усе якнайкраще зробити. Лишалось загвинтити під крилом один маленький гвинтик. Загадали робітникам. А він забув. Так і передали літак на аеродром. Літак був пасажирський. Полетів літак у перший рейс. В ньому сиділо п'ятдесят пасажирів. Але ж він був без одного-однісінького гвинтика... На віражі* крило зламалось, літак упав і розбився. Загинули люди.

Ось що буває, коли хтось забуде про мале-е-енький гвинтик.

A SMALL SCREW

(переклад Бахілової Аліни)

Yurko prepared homework for grammar. He has rewritten several sentence. It was necessary to emphasize still a noun, but Yurko hurried. He has quickly curtailed a notebook and run to play a ball with boys.

In the evening father has checked notebooks and has noticed that there not everything is good.

- «Why you haven't finished work?, he asked the son».

And Yurko doesn't know what to say.

- «It's knick- knack, it's a screw».

The father told son. «Listen, that I will tell you»

At the plant has constructed the big plane. The most people worked hard what , all as can be made better. It was necessary to twirl one small screw under a wing. Has given this task to one worker. But he has forgotten to make it. One day the plane has given to airfield.

The plan was passenger. After that he has departed to the first flight. 50 passengers sat in this plane. But he was without the unique small screw. The wing has broken an a bend, and the plane has fallen and has crashed.

All the people who were on the plane, died.

Here what happens when somebody forgets about sma-a-al screw.

Сива волосина

Маленький Михайлик побачив у косі матері три сиві волосинки.

– Мамо, у Вашій косі три сиві волосинки, – сказав Михайлик. Мама усміхнулась і нічого не сказала. Через кілька днів Михайлик побачив у материній косі чотири сиві волосинки.

– Мамо, – сказав Михайлик здивовано, – у вашій косі чотири сиві волосинки, а було три... Чого це посивіла ще одна волосинка?

– Від болю, – відповіла мати. – Коли болить серце, тоді й сивіє волосинка...

– А від чого ж у вас боліло серце?

– Пам'ятаєш, ти поліз на високе-високе дерево? Я глянула у вікно, побачила тебе на тоненькій гілці. Серце заболіло, й волосинка посивіла. Михайлик довго сидів задумливий, мовчазний. Потім підійшов до мами, обняв її і тихо спитав:

– Мамо, а коли я на товстій гілці сидітиму, волосинка не посивіє?

A grey hair

(переклад Войтович Діани)

Little Mikhailik saw in his mother`s braid three grey-hair.

– Mum, there are three grey-hairs in your braid, said Mikhailik. Mum laughed and did not say anything. In a few days Mikhailik saw in his mother`s braid four grey-hair.

– Mum,- said Mikhail wonderingly,- there are four grey-hair in your braid but there were three grey-hair ... Why is your hair getting grey?

– Because of pain – answered Mother. When the heart is in pain, then the hair becomes grey.

– Why is your heart in pain?

– Remember, when you climbed on the highest tree. I looked out of the window and I saw you on the thin branch. The heart was in pain and the hair became grey.

Mikhail sat thoughtful and silent. Then came to his mum embraced her and asked quietly:

– Mum, will the hair become grey when I sit on the thick branch?

Врятував сонечко

Це було влітку. Цілий день пекло сонце, а потім насунулись чорні хмари.

Пішов дощ. Під високою гіллястою шовковицею сидів Василько. Він не боявся зливи. Його захищало від неї густе листя.

Під шовковицею було сухо. А поруч текли струмки. Василько побачив, як один струмок поволеньки почав заповнювати невеличку заглибинку.

Утворювалось озерце. На середині цього озерця був маленький острівок. Води все прибувало й прибувало. Ось-ось затопить острівець, і раптом Василько побачив на острівці маленьке червоне сонечко.

Воно бігало з одного краю острівця до другого. «Чому ж воно не летить», – подумав Василько. Йому стало жаль сонечка. Острівець ставав усе менший. Ось він такий як п'ятачок.

Ось він уже не більше копійки. Сонечко сиділо непорушно. Василько побіг під дощ. І зразу ж змок до нитки. Та він устиг урятувати сонечко

Saved a Ladybird

(переклад Копиці Ілони)

It happened in summer. The sun was shining all day long but then dark clouds overcast the sky.

It started raining. Vasylo was sitting under the high branched mulberry tree. He was not afraid of the downpour. He was protected from it by the thick leaves.

It was dry under the mulberry tree. The streams were running near by. Vasylo saw one of them gradually fill the little hollow.

A little lake was being formed. There was a tiny island in the middle of the lake. The water was rising and rising all the time. It flooded the islet in a while, and suddenly Vasylo saw a little red ladybird there.

It was running from one side of the island to the other. «Why isn't it flying?», – Vasylo thought. He was pity for the

ladybird. The island was getting smaller. Here it was like a penny.

Here it was no more than a penny. The ladybird was sitting immovable. Vasylko ran under the rain and got wet immediately, but he managed to save the ladybird.

Дивний мисливець

Живе у нашому селі дід Максим. Усі кажуть: дід-мисливець. Як тільки починається полювання на зайців чи на качок, дід щодня йде з рушницею до лісу. Виходить із дому рано вранці, а повертається ввечері.

Але що це за дивний мисливець такий! Ніколи не несе додому ні зайця, ні качки. Приходить із порожньою торбою. Одного разу приніс дід Максим зайченя маленьке. Знайшов під кущем. У зайченяти була зламана ніжка. Дід зробив із двох гілочок пов'язку, забинтував ніжку. Через тиждень ніжка зрослася, і дід відніс зайченя у поле.

Чого ж це дід Максим такий невдаха? Пішли одного разу слідом за дідом, захотілося подивитись, як же він полює. Бачать: поклав дід рушницю, а сам ходить лісом та і розкладає під кущами сіно зайцям.

Зрозуміли тоді, чому дід Максим дивний мисливець.

Strange hunter

(переклад Ганченко Дар'ї)

In our village, lives grandfather Maxim. All people say that grandfather Maxim is hunter. As soon as it starts hunting for rabbits or ducks, grandpa goes every day with a gun in the woods. He left his house early in the morning and returned in the evening.

But what is this strange hunter! He never brings home any hare or duck. He comes home with an empty sack. Once grandfather Maxim brought a small hare. He found it under a bush. The hare had a broken leg. He cured his leg and a week later took it into the woods

Why is grandfather Maksim so unlucky? One day some people went after the grandfather to the forest, they wanted to see how he hunts. And they saw that the grandfather put a gun , walking through the woods and puts hay for the rabbit

Then they understand, why the grandfather Maxim is strange hunter.

Покинуте кошеня

Хтось виніс із хати маленьке сіре кошенятко й пустив його на дорогу. Сидить кошеня та й нявчить. Бо хоче додому, до матусі. Проходять люди, дивляться на кошеня. Хто сумно хитає головою, хто сміється. Хто жаліє: бідне кошенятко, та й іде собі.

Настав вечір. Зайшло сонце. Страшно стало кошеняткові. Притулилося воно до куща та й сидить – тремтить. Поверталась із школи маленька Наталочка. Чує – нявчить кошеня. Вона не сказала ні слова, а взяла кошеня й понесла додому. Пригорнулося кошенятко до дівчинки. Замуркотіло. Раде-радісіньке.

Abandoned kitten

(переклад Панасюк Інни)

Someone brought a small gray house kitten and let him on the road. The kitten sits and meows. He wants to go home to mum. Pass people look at the kitten. Who shakes his head sadly, who laughs. Who feels sorry, poor kitten, and goes himself.

It's evening. The sun went down. The kitten was scared. He nestled up to the Bush and sitting – shaking. Little Natasha was coming home from school and heard a meowing kitten. She did not say a word, but took the kitten home and suffered. The kitten snuggled to the girl and began purring. He was happy.

Дід Осінник

У темному лісі живе дід Осінник. Спить на сухому листі й сторожко прислухається до пташиного співу. Як тільки почує сумну журавлину пісню – курли-курли – підводиться й каже:

– Прийшла моя година. Відлітають до теплого журавлі.

Виходить з лісу дід Осінник – сивий, у сірому дощовику. Де пройде, там листя жовтіє й опадає на землю. Виходить на узлісся, сідає, прихиляється до дуба й тихо-тихо щось мугиче.

Це не пісня, а осінній вітер. Коли дід співає, його борода росте, розвівається за вітром. Ось вона вже простяглась луками. Посіріли луки.

– Осінній туман, – кажуть люди. І не здогадуються, що це ж борода діда Осінника.

An old man called Osinnyk

(переклад Зеленського Михайла)

An old man Osinnyk lives in a dark forest, sleeps on the dry leaves and listens carefully to the birds' singing. As he hears those sad cranes' songs – «kurly-kurly» – he rises and says:

«– It is my time. Cranes are flying to the warm places».

The grey-haired old man Osinnyk goes out of the forest wearing also grey raincoat. Everywhere he steps the leaves on the trees turn yellow at once and fall to the ground immediately. He moves to the edge of the forest and then sits down. In a matter of time he leans on an oak and murmurs something in a whisper.

That is not a song, but an autumn wind. When the old man sings, his beard grows and twists in the wind. Now it has already spread over the meadows. The meadows turned grey.

«A kind of an autumn fog». – people say. But they have no idea that it is the old man Osinnyk's beard.

Опа genannt Herbstmensch

(переклад Ющенко Сергія)

In dunklen Wald lebt Opa genannt Herbstmensch. Er schläft in trockenen Blättern und hört vorsichtig das Vogelsingen. Sobald er ein trauriges Lied der Störche «Kurly-Kulry!» hört, steht er sofort auf und sagt:

– Es ist so weit. Die Störche fliegen in ferne Länder.

Dann geht Opa aus dem Wald, mit dem grauen und in dem grauen Regelmantel. Und überall, wo er gegangen ist, werden Blätter gelb und fallen auf die Erde. Der Opa setzt sich am Rand des Waldes, an einer Eiche und singt etwas zu leise. Das ist kein Lied, sondern herbstlicher Wind. Wenn der Opa singt, wird sein Bart länger und weht im Wind. Jetzt dehnt sich sein Bart schon bis auf die Wiesen aus. Und die Wiesen wurden grau. Herbstliche Nebel, – meinen die Menschen. Sie wissen nicht, dass das der Bart vom Opa genannt Herbstmensch ist.

Осінні сні клена

Ми пішли до лісу подивитись на осінні вбрання дерев. Зупинились біля високого клена. Посідали. Яка краса відкрилася перед нами! Стоїть клен у яскравому барвистому вбранні, а листочки ж ні затремтять, ні зашепотять.

Дивіться, діти: клен спить. І сниться йому все, що бачив од весни до весни. Ось жовтий листочок – мов золота кульбабка. Весною клен був зачарований її красою. Запам'ятав. А як заснув, то їй пригадав весну – листочок і пожовтів.

А там, бачите, листочок – мов ранкова зоря – рожевий і ласкавий. А цей – як вечірня заграва на вітряний день. На цій гілочці – яскравий і красивий, немов крило вивільги. Мабуть, сиділа колись тут вивільга, а зараз приснилося кленові її крило.

Ми принишкли їй милувалися красою. Усі наче боялися потривожити чарівний сон клена.

The autumn maple's dreams

(переклад Зеленського Михайла)

We went to the forest to see how charming the trees were in their autumn dresses. We stopped by a high maple. We sat down. What a beauty appeared in front of us! The maple stood in a bright-colored gown and its leaves even neither trembled nor whispered something.

Children, have a look here! The maple sleeps. And he sees all that he has already seen from last spring to that spring in his dreaming. There is one yellow leaf and it seems like a golden dandelion.

The maple was bewitched with the dandelion's beauty, it was in spring. He remembered it. As he has fallen asleep, he recalled that spring. That was why the leaf turned yellow.

And here you can see a leaf that is pink and tender. That one is like an evening glow on a windy day. On that branch you will find a bright and beautiful one that reminds of oriole's wing. Probably, that bird sat on that tree once and now the maple is daydreaming about bird's wing.

We sat without making any noise and were admiring the beauty. All of us seemed to be afraid to disturb a magical maple's dream.

Гаряча квітка

Того року була рання весна. В середині квітня зацвіли сади.

Настав травень.

Одного ясного ранку Оля вийшла в сад і побачила велику квітку. Вона прибігла до мами й радісно сказала:

- Мамо, червона троянда зацвіла.

Мама прийшла, подивилась на червону квітку й усміхнулася. Потім глянула в небо – й занепокоїлась.

З півночі сунула чорна хмара. Повіяв вітер, хмара заступила сонце. Стало холодно.

Мама з Олею сиділи в кімнаті й з тривогою дивилися у вікно.

Мов білі метелики – закружляли сніжинки. Все довкола побіліло. Згодом вітер ущух. Сніжинки вже спадали м'яко, тихо, поки їй зовсім перестали.

Мама з Олею вийшли в сад. На зеленому листі – снігові шапки. Землю вкрив білий килим. Тільки троянда червоніла, мов велика жарина. На ній блищали крапельки роси.

– Вона гаряча, їй не страшно, – мовила Оля їй радісно посміхнулась.

Hot flower

(переклад Зеленського Михайла)

That year spring came early. The gardens blossomed in the middle of April.

May came.

On a bright morning Olya went out to the garden and saw a big flower. She ran to her mother and said joyfully:

«Mum, a red rose has blossomed».

Mother came there, looked at a red flower and smiled. Then she raised her eyes to the sky and started worrying.

A grey cloud was floating from the North. The wind blew and the day turned dull. It brought cold there.

Mum and Olya were sitting in the room and were looking through the window with anxiety. The snowflakes were dancing like white butterflies. All around were white. The wind was not blowing more. The snowflakes were falling softly and quietly till it stopped snowing.

Mum and the girl went out in the garden. The green leaves were covered with snow. All the ground was wearing a white covering. The only rose was still red; it was like a big ember. Dewdrops were shining on it.

«She is hot, she is not afraid». – said Olya and smiled cheerfully.

Літературно-художнє видання

Казки

В.О. Сухомлинського

Упорядник: Павленко В.В.

Художнє оформлення та дизайн: Колесник Н.Є.

Переклад:

*Андрійчук К., Бахілова А., Білик Т., Войтович Д.,
Ганченко Д., Гнатюк К., Димитриєнко Є., Дишлева О.,
Драйчук А., Зеленський М., Зрайченко П., Калько О.,
Конопля М., Копиця І., Лавченчук Т., Мельник І.,
Мельниченко Є., Мудрієвська А., Мякушко Н., Налапко С.,
Невмержицька О., Огійчук В., Панасюк І., Пилипенко А.,
Руда О., Скабицька А., Соколова А., Тарасюк Д.,
Телешман А., Турчин І., Ющенко С.*